

OSHO – SIRLAR KİTABI 2–B

Derleyen: Metin BOBAROĞLU

51. BÖLÜM VAROLUŞA GERİ DÖN

“Sen ne tür bir doktorsun, Bayım?”

Adam, *“felsefe doktoru”*, demiş.

Yaşlı adam hiç böyle bir şey duymamış, şaşırmış ve demiş ki: *“Burada hiç böyle bir hastalık duymadım.”*

Felsefe belirli bir hastalık değildir. Bu yüzden onu vakalarla düşünemezsin. O insanlık ya da insan zihni kadar yaşlıdır. Ve her insan biraz onun kurbanıdır.

Meditasyon çok karşıt bir yaklaşım demektir, felsefe karşıtı. Felsefe, düşünmek demektir. Ve meditasyon bir düşüncesizlik durumu demektir. Bu ikisi kutupsal zıtlardır. Bu insancadır. Sorular hakkında düşünmek ve yanıtlar bulmaya çalışmak... Ama felsefe hiçbir yanıt bulamaz. Bilim bazı yanıtlar bulabilir. Din bazı yanıtlar bulabilir ama felsefe hiçbir yanıt bulamaz. Felsefenin bulur görüldüğü tüm yanıtlar yalnızca çeperlerdir. Derinlerine kazarsan daha fazla sorudan başka bir şey bulamazsın. Bilim bazı yanıtlar bulur. Çünkü bilim düşünceye değil, deneylere güvenir. Düşünce yardımcı olarak kullanılır ama temel, deneylerdir.

Ama din de bazı yanıtlara varır, çünkü din de deneyler yapar. Bilim nesne ile, din özne ile deneyler yapar. Ama ikisi de deneyler yapar ve ikisi de deneylere dayanır. Felsefe bu ikisinin arasındadır. Yalnızca saf düşünce, soyut düşünce, deneysiz düşünce... Gidersin, gidersin ama hiçbir yere varamazsın. Soyut düşünce, spekülatif düşünce sonsuza kadar düşünmektir. Bundan zevk alabilirsin. Yolculuktan zevk alabilirsin ama bir hedef yoktur. Elbette dini deney, bilimsel deneyden çok daha derindir. Çünkü bilimde deney yapanın kendisi işe karışmaz, o araçlarla, şeylerle, nesnelere çalışmaktadır. O uzak kalır. O deney dışında kalır. Din daha derin bir bilimdir. Çünkü deney yapanın kendisi de deneye karışır. Kendisinden ayrı araçlar yoktur. Onun dışında nesnelere yoktur. O ikisidir; kendi araçları, kendi nesnelere, kendi yöntemleri... O her şeydir. Ve kendi üzerinde çalışması gerekir. Sen işe karıştığın zaman deney, deneyim olacaktır.

Deney bilim adamına dokunmaz. O, deney aracılığıyla dönüşmez. Bilim adamı aynı kalır. Ama dinde deneyden geçerek, sen tamamen farklı biri olursun, aynı kalmazsın. Değişmek zorundasın, işte bu yüzden dini deney, deneyim olur.

Şunu hatırla. Tanrı hakkında, ruh hakkında, diğer dünya hakkında düşünüp durabilirsin ve yalnızca onun hakkında düşünerek Tanrı hakkında bir şeyler öğrenmiş gibi yapabilirsin. Bu sahte olur. Tanrı hakkındaki hiçbir şeyi bilemezsin. Hakkında sözcüğü saçmadır. Tanrı'yı bilebilirsin ama O'nun hakkında bir şey bilemezsin, O hakkında, felsefeyi yaratır. Hakkında demek, başka biri biliyor ve sen onun bilgisine inanıyorsun demektir. Tanrı'yı bilebilirsin, aşkı

bilebilirsin, kendini bilebilirsin, ama “hakkında”yı unut. O hakkında, felsefedir. Upanişadlar bir şey söyler, Vedalar bir şey söyler, İncil bir şey söyler, Kuran bir şey söyler. Ama senin için bütün bunlar hakkında halini alır. Bu senin deneyimin olmadığı sürece boşunadır.

Meditasyon deneyimdir. Hakkında bilmek, kıymetsizdir. Hayatın sorunları, hayatın tüm sorunları varoluşsaldır. Spekülatif değildir. Onları düşünerek çözmezsin, onları yalnızca yaşayarak çözersin. Yaşayarak bir gelecek açılır. Düşüncede ne kadar ilerlersen varoluştan o kadar uzaklaşırsın. Düşünmek bir uzaklaşma yoludur. Bir düş yoludur. Kavramlarla düş görmektir. Hayatın sorunları ancak sen köklerini derinlemesine varoluşa salarsan çözülebilir.

Essene grubu, tüm dünyada Tanrı’yı mutlak karanlık olarak düşünen tek gruptur. Kuran Tanrı’nın mutlak ışık olduğunu söyler. Upanişadlar, Tanrı’nın ışık olduğunu söyler. İncil Tanrı’nın ışık olduğunu söyler. Essene grubu dünyada Tanrı’nın dünyada mutlak karanlık olduğunu söyleyen tek gruptur; mutlak karanlık, yalnızca sonsuz, karanlık gece...

Tanrı neden her yerde ışık olarak sembolize edilir? Tanrı ışık olduğundan değil. İnsan karanlıktan korktuğundan... Bu insanı korkutur. Biz ışığı severiz ve karanlıktan korkarız. Tanrılarımız korkularımızdan doğmaktadır. Biz onlara şekil ve biçim veririz. *Esseneler* der ki: “*Tanrı karanlıktır.*” Ve bunda bir şey vardır. Bir şey karanlık, ezeli ve ebedidir. Işık gelir, gider ve karanlık kalır. Işığın hep bir karanlığı vardır. Karanlık kaynaksızdır. Bir kaynağı olan şey sonsuz olamaz. Ancak kaynaksız olan sonsuz ve ebedi olabilir. Karanlık her şeyin çıktığı, her şeyin düştüğü rahim gibi görünür. Karanlığı seversen ölümden korkmazsın. Karanlığa girebilirsen... Ve ancak korku olmadığına girebilirsin. Karanlıkta bir olabilirsen çözülürsün. Bu bir teslimiyet olur. Artık korku kalmaz. Çünkü karanlıkla bir olursan ölümlerle bir olmuş olursun. Artık ölemezsin. Ölümsüz olmuşsundur. Karanlık ölümsüzdür. Işık doğar ve ölür. Karanlık yalnızca vardır, o ölümsüzdür.

Karanlıkta otur. Işıkları söndür. Karanlığı hisset. Ona karşı sevgi dolu bir tavır takın. Bırak, karanlık sana dokunsun. İlk önce karanlıkla derin bir dostluk gereklidir. Bazen gece, herkes uykuya daldıktan sonra karanlıkta kal. Hiçbir şey yapma, yalnızca onunla kal. Ve yalnızca onunla kalmak ona karşı derin bir duygu verecektir sana. Çünkü karanlık çok gevşeticidir. Sen korku yüzünden bilmiyordun.

Bilinçaltın sana ait değildir. O kolektiftir, kalıtsaldır, sana miras kalmıştır. Bu korku yüzünden insan ateşe tapınmaya başlamıştır. Ateş keşfedildiğinde ateş, Tanrı olmuştur. Ateş, Tanrı olduğundan değil, karanlık korkusu yüzünden. Gece ışıkları söndür ve otur. İlkel korku gelecektir. Kendi evinde, çevreni vahşi hayvanların aldığını hissedeceksin. Ve ses gelecek. Ve sen vahşi hayvanlardan korkacaksın. Çevrede bir tehlike olduğundan korkacaksın. O tehlike yok, o senin bilinçaltın.

Karanlık bir gecede bu tekniği yaparken gözlerin açık kalsın. Gözlerini kapatma, çünkü kapalı gözlerde farklı bir karanlığın olur. O sana aittir.

Kendi bilinçaltın ile karşı karşıya gelmen gerekir. Ve bu karanlık meditasyonu, tüm derinliğine tamamen emredecektir.

Dikkat ile kastedilen şudur: Çiçeğe bakarken, çiçeğe bakmak dışında hiçbir şey yapmazsın. Bakana da bakıyor olursun. İşitirken sessiz kalabilirsen dikkatle izliyor olursun. Her bakış geri döner. Her şey yansır. Yanıtlanır, ama sen almak üzere orada olmazsın. Bu yüzden orada ol ve al.

Bir Zen keşişi, Bokuju, şöyle demiş: “Benim bildiğim tek meditasyon şu; yemek yerken yerim, yürürken yürürüm ve uykum geldiğinde uyurum. Her ne oluyorsa o olur, ben asla karışmam.”

Tüm varoluş ayna olacak, sen her yerde yansıyacaksın. Tüm varoluş seni yansıtacak. Ve ancak o zaman kendini bilebileceksin.

52. BÖLÜM BU ANA GİR

Darshan, algılama, felsefe düşünme demektir. Felsefe, düşünmek demektir ve *darshan*, görmek demektir. Algı almak düşünce kesildiğinde meydana gelir. Düşünce bilinmeyene dokunamaz. Düşünce tekrar tekrar bilinenin çemberinde ilerlemektedir.

Filozoflar düşünür, meditasyon düşünmeyen bilince gelir. Ve Doğulu filozoflar aslında filozof değildir. Batıda filozof vardır, Doğuda yalnızca dini fark edişler vardır.

Gerçeğe, belirli varoluşsal deneyim aracılığıyla erişilir. Varoluşsaldır, zihinsel değil. Bilmek için, olmak için, değişmen gerekir. Sen aynı kalırsan ve bilgi toplamaya devam edersen büyük bir âlim, bir filozof olursun ama aydınlanamazsın. Yalnızca düşünerek yaratılan sorunlar düşünerek çözülebilir, ama hiçbir gerçek sorun düşünerek çözülmez. Hiçbir yaşanmış sorun düşünerek çözülmez. Örneğin bir matematik problemi, düşünerek çözülebilir çünkü matematiğin tamamı düşünerek yaratılmıştır. Unutma, matematiksel bir problemi düşünmeden çözemezsin, meditasyonun faydası olmaz. Çünkü meditasyon zihni çözer ve zihin ile birlikte matematiğin tamamı çözülür. Örneğin aşk; aşk, varoluşsal bir sorundur. Bunu düşünerek çözemezsin.

Bakmak demek yalnızca gözlerin değil, tüm zihnin gözler aracılığıyla odaklanması demektir. Zihin doğal olarak yalnızca iki durum bilir; daimi hareket, düşünce ya da uykuya dalmak. Ve meditasyon üçüncü bir durumdur. Meditasyon denen üçüncü durum, zihnin uyku kadar sessiz olduğu ve düşünüyormuş gibi uyanık ve farkında olduğu anlamına gelir.

Aydınlanmış birinin en derin merkezi hiçliktir. Orada hiçbir şey olmamaktadır.

En derin şey birey olarak kalmalıdır ve nihai olan özel kalmalıdır. Kolektif olmamalıdır. Çünkü herkes aydınlanmışlık statüsüne gelmediği sürece bu kolektif olmaz. Bu yüzden bilim ve din asla buluşamaz. Din tamamen özeldir. Bireyin kendisiyle ilgilenir. Bilim nesnel dünyayla çalışır ve din bireysel, öznel dünyayla çalışır. Asla birbirlerinin alanına müdahale etmezler. Herhangi bir çelişki olamaz. Dış dünya ile çalışıldığında bilimsel bir yaklaşım ile çalış. Kendin üzerinde çalışırken dini yaklaşım ile çalış. İçsel dünyaya bilimi getirme ve dışsal dünyaya dini getirme. Dini dışsal dünyaya getirirsen kaos yaratırsın. İçsel olana bilimsel yaklaşımı getirirsen delilik

yaratırsın. Sen dışı doğru hareket ederken bilimsel ve nesnel ol. Ve içe doğru giderken dinî ve öznel ol. Herhangi bir çelişki yaratmaya gerek yoktur, hiç yoktur. Çelişki ancak biz bir yaklaşımı her iki âleme dayatmak istediğimiz için doğar. Biz, ya tamamen bilimsel ya da tamamen dindar olmak isteriz, bu yanlıştır. Nesnel dünyada öznel yaklaşım sahtedir, tehlikelidir ve zararlıdır. Terside doğrudur.

Servete kavuşabilirsin ama onun çevresindeki umut, mutluluk, esrik bir yaşam düşü... İşte bu tatmin olmaz. Servete kavuşmazsan hayal kırıklığına uğrarsın. Servete kavuşursan o zaman yine hayal kırıklığına uğrarsın. Çünkü vaat gerçekleşmemiştir, düş gerçekleşmemiştir.

Arzu yüzünden insan derin bir hayal kırıklığı yaşar. Bu hayal kırıklığı geldiği zaman, sen bu dünyada tamamen farklı bir şey aramaya başlarsın. Dinî bir özlem doğar, dinî bir arayış. Ama bir kez daha arzulamaya başlamışsındır. Sabırsızlanırsın. Şuna buna erişmeye çalışırsın. Zihin değişmemiştir, arzu nesnesi farklıdır. Eskiden servetti, şimdi meditasyon. Eskiden güçtü, prestijdi, şimdi sessizlik ve huzur. Eskiden başka bir şeydi, şimdi başka bir şey. Ama zihin, mekanizma, benliğin çalışma tarzı aynı. Sorun arzulamadır. Ne arzuladığın değil.

Meditasyonun arzulayamazsın, çünkü meditasyon ancak hiç arzu olmadığında gerçekleşir. Özgürleşmeyi, Nirvana'yı arzulayamazsın. Çünkü o ancak arzusuz durumda gerçekleşir. Bilen herkese göre arzulama dünyadır. Dünyevî şeyler arzulamak değildir. Arzulamak, arzulama olgusunun kendisi dünyadır. Arzuladığında sabırsızlanmak doğaldır, çünkü zihin beklemek istemez. Sabırsızlık arzunun gölgesidir. Arzu ne kadar yoğunsa o kadar sabırsız olursun. Ve sabırsızlık, rahatsızlık yaratır.

Meditasyon ile meditasyonsuzluk senin için merkez olduğunda meditasyon başına gelmiştir, erişmişsindir. Meditasyonu bir uygulama yapma. Bir oyun, bir eğlence yap demem tuhaf görünebilir. Yaparken zevk al, herhangi bir sonuç için yapma. Din konusunda hep ciddi olmuşuzdur. Din asla eğlence olmamıştır. İşte bu yüzden yeryüzü dinsiz kalmıştır. Din bir eğlence, bir bayram, bir kutlama olmalıdır. An'ın kutlanması. Her ne yapıyorsan ondan zevk almak... Öylesine çok, öylesine derinden zevk almak ki zihnin durması...

Oyuncu ol, kutla, zevk al. İçinde öylesine derinlemesine hareket et ki, zaman dursun. Ama arzu varken zaman durmaz. Gerçekte arzu zamandır. Arzuladığın zaman geleceğe ihtiyaç vardır. Çünkü arzu burada ve şu anda tatmin edilemez. Arzu ancak gelecekte bir yerde tatmin edilebilir. Eylem ol ve eylemciyi unut. "Ben" orada olmasın, yalnızca eylem kalsın ve sen eylemle mevcut ol. Mutluluk içinde mevcut ol, o zaman esriklik olur. Sabırsızlık olmaz, arzu olmaz, motivasyon olmaz.

O hem sebep, hem sonuçtur. O, başlangıç ve sondur.

O tek olgu; ne ışık, ne karanlıktır. O ikisinin dereceleri, oldukları o tek şey, ne ışıktır ne karanlıktır. Ya da ikisi birdendir. Işıktan da girebilirsin, karanlıktan da.

Dişil bir zihin daha edilgendir. Daha edilgen, daha alıcı, dişil bir zihin, karanlık aracılığıyla girmekten hoşlanır. Eril bir zihin ışıktan daha çok hoşlanır. Işık saldırgandır, eril bir unsurdur. Karanlık alıcıdır, dişil bir unsurdur. Karanlık, bir rahim gibidir.

Bir yöntemi seçmek bile senin için yeterlidir. 112 yöntemin tamamını yapman gerekmez, bir tanesi yeter. Bu yüzden alıcı ol, farkında ol ki senin için olan yöntemi yakalayabilesin. Birini seç, onunla oyna ve iyi hissediyorsan, bir şeyler oluyorsa o zaman onun içine gir. Ve tüm diğer 111 yöntemi unut.

53. BÖLÜM ÖLÜMDEN ÖLÜMSÜZLÜĞE

Temel engel egodur, “ben” duygusudur. Ne zaman sessiz olsan ego yoktur, ne zaman zihnin kargaşa içinde gevezelik ediyor olsa, huzursuz olsa, ego vardır. Ne zaman gevşemiş, sessiz ve sakin olsan, ego yoktur.

Öfke, tutku, şiddet, saldırganlık içindeyken içinde kristalize olmuş bir ego hissedersin. Ne zaman aşk, sevecenlik içinde olsan ego orada değildir. Ego varken aşk imkânsızdır, işte bu yüzden aşk hakkında bu kadar çok konuşuyoruz ama asla âşık olmuyoruz. Ve bizim aşk adını verdiğimiz genellikle cinselliktir, aşk değildir. Ego kaybolmadığı sürece aşk var olamaz. Aşk meditasyon, Tanrı, hepsi bir şey gerektirir. Ego orada olmamalıdır. İşte bu yüzden İsa, Tanrı'nın aşk olduğunu söylemekte haklıydı. Aşkı biliyorsan, Tanrı bilmene gerek yoktur. Onu zaten tanımışsındır. Aşk yalnızca onun bir başka adıdır. Aşkı biliyorsan, meditasyona girmenin gereği yoktur, zaten girmişsindir. Aşk yalnızca onun bir başka adıdır. Bunca meditasyon tekniğine, bunca öğretmene, bunca meditasyon okuluna ihtiyaç duyulmasının tek sebebi aşk olmamasıdır.

Ne zaman sessiz olsan ego kaybolur. Sessizsen varsın. Ama sınırsızca, merkezsizce, merkezsiz varsın. Kristalleşmiş ben yok, varlık orada, bilinç orada ama ben diyebilecek kimse yok. Ego hastalıktır. Bir araya gelmiş tüm hastalıklardır. Zihin, birikmiş geçmiştir. Zihin asla burada değildir. Asla şimdide değildir o hep geçmişten gelendir, o birikimdir. Zihin hafızadır. Yaşadığın tüm deneyimler, karşına çıkan tüm bilgiler, topladığın, işittiğin, okuduğun tüm bilgiler... Onlar biriktirilmişdir. Zihin durmaksızın biriktirmektedir.

Bilincin anılarla özdeşleşmesi egodur. Ego zihinle özdeşleşmedir. Zihnin işlemesi içsel gürültüdür, gevezeliktir. İçinde daimi gevezeliktir.

Mutluluk dışarıdan gelmez. Tepelerden doğan güneşten, güzel çiçeklerden gelmez. Cinsel eylemden gelmez. O dışarıdan gelmez. Dışarıyı yalnızca bir fırsat yaratmaktadır. O içeriden gelmektedir. Bu yüzden dışsal durumu tekrarladığında gelmeyecektir. Çünkü sen ona karşı bağışıklık kazanacaksın, ona alışacaksın.

Yalnızca ölüm tesadüfî değildir. Başka her şey tesadüfîdir. Ölüm mutlak kesinliktir. Öleceksin. İnsan bir kez doğunca ölüm âlemine girmiş olur. Ölüm en sonda olmayacaktır. Zaten olmaktadır. Bu bir süreçtir. Nasıl yaşam bir süreçse, ölüm de bir süreçtir. Ne zaman nefes alsan bu yaşamdır. Ne zaman nefes versen bu ölümdür. Son eylem nefes vermektir. Ölüm huzurdur. Ölüm sessizliktir.

Tanığın egosu yoktur. Hafıza bedeninin bir parçasıdır. Hafıza maddedir. İşte bu yüzden kaydedilebilir. Beyin hücrelerinde kaydedilir.

Çok duyarlı olanlar her şeyi hayal edebilir ve hayal ettikleri gerçekleşir. Hayal gücünle pek çok şey yapabilirsin, şimdiden bilmeden yapmaktasın, şimdiden yapıyorsun ama farkında değilsin. Hayal gücünü biraz eğit.

Ego, daima korku içindedir. Kırılgan, açık olmaktan korkar. Bir şeyin girip onu yok edeceğinden korkar. Bu yüzden ego çevresine bir kale inşa eder. Duvarlarla çevrili bir zindanda yaşamaya başlarsın. İçine hiçbir şeyin girmesine izin vermezsin, korkarsın.

Hayatın daha derin âlemlerine girmek isteyenler güvensizliğe hazır olmalıdırlar. Tehlikeye hazır olmalıdırlar. Bilinmeyene hareket etmeye hazır olmalıdırlar. Ne zaman hayır desen, ego var olur. Ne zaman evet desen, ego yok olur. Ego oradaysa, sen kapalısın. Aşka karşı, meditasyona karşı, Tanrı'ya karşı kapalısın. Bu yüzden ilk önce daha duyarlı, daha kırılgan, açık olmaya çalış. Bir şeylerin başına gelmesine izin ver. Ancak o zaman ilâhi olan gerçekleşebilir.

Gerçek bir buluşma için, bizim aşk dediğimiz buluşma için, bizim dua dediğimiz, *samadhi* dediğimiz, esriklik dediğimiz, buluşma için bir şeye ihtiyaç vardır. Arayan oradayken aranan yoktur. Ve aranan geldiğinde arayan kaybolmuştur. Bu yüzden tüm din sanatı nasıl olmamak, nasıl çözülmek, nasıl teslim olmak, nasıl açık uzam olmak üzerinedir.

54. BÖLÜM FARKINDALIK ATEŞİ

Açık olsan, o zaman tüm varoluş dost olur. Kabul edersen, tüm varoluş seninledir. Korku düşmanı yaratır ve o zaman düşman savunma yaratır ve o zaman savunma saldırı yaratır. Şiddet dolu olursun.

İnsanlar bana geliyor ve diyorlar ki, “*Tamam, Tanrı'yı fark etsem sonra ne olacak?*” Bir soru ile başlıyorlar. Eğer? Eğerler yoktur. Varoluşlar bu tür sorular soramazsın, saçmadır. Aptalcadır. Çünkü sen ne dediğini bilmiyorsun. Tanrı'yı fark etsem sonra ne olacak? Bu sonra ne olacak sorusu asla doğmaz. Çünkü fark ediş ile birlikte sen artık yok olursun, yalnızca Tanrı olur. Fark ediş ile birlikte endişe olmaz, çünkü sen varoluş ile bir olmuş olursun.

Tam varlık içinde sen var olursun. Ama “ben varım” duygusu olmaz. O ancak sen geriye yönelik düşündüğün zaman ortaya çıkar. Farkındalığı yitirdiğinde ‘ben’ hemen ortaya çıkar.

Farkındalık ve ego birlikte var olamaz. Farkındalık gelmişse, eğer oradaysa, ego kaybolmuştur. Bu aynı anda olur. Tek bir saniyelik gecikme bile olmaz. Işık yanar ve karanlık kaybolur. Ego, yalnızca servet, güç ve prestij değil, meditasyon da ister. *Samadhi* de ister. Aydınlanma da ister. Ego her şeye sahip olmak ister.

Sen farkında olduğunda sen var olursun, ama sen ego değilsin. Ego bölendir. Ve ego, sen dikkatsiz olduğun için vardır. Farkındalık ateşi onu yok eder. Tek yorucu şey, tek enerjini tüketen, bizim ego dediğimiz bu dirençtir. Eğer ego varsa, yaşam olasılığı yoktur, yalnızca vaatler vardır. Basitlik, sen hiçbir 'ben'in var olmadığı, basit varoluşa eriştiğin zaman doğar. Bundan basitlik doğar. Alçakgönüllü olursun. Bunu uyguladığında değil, çünkü uygulanan bir basitlik, asla basitlik olamaz. Uygulanan bir basitlik yalnızca gizlenmiş egodur.

Egoya karşı alçakgönüllülük, yine farklı türde bir egodur. Daha incelikli bir ego ve daha tehlikeli, daha zehirli... Bu, ego yokluğunda alçakgönüllülüktür. Egonun karşıtı değil, yalnızca yokluğudur. Ego kaybolmuştur. Sen kendine gelmiş, ego olmadığını anlamışsındır. Farkında olduğunda 'ben' yoktur. Farkında olduğunda 'ben' yoktur. Farkında olduğunda 'ben'i hiç bir yerde bulamazsın. Tek kriter budur.

Dil, daima bir seçimdir. Bu yüzden tüm kültürler, tüm toplumlar, uygarlıklar tek taraflı olmuştur. Ve dil var olmadan hiçbir kültür var olmaz. Gerçekten de kültürü yaratan dildir.

Ben birine hem güzel, hem çirkin olduğunu söylesem cümle hiç anlam taşımaz. Güzelsin desem, anlamlı olur. Çirkinsin desem, anlamlı olur. Ama sen ikisisin. Bilgesin ve aptalsın desem, bu hiçbir anlam taşımaz. Ama gerçeklik öyledir. Gerçekten de kimse yalnızca çirkin değildir. Kimse yalnızca güzel değildir. Nerede güzellik varsa, çirkinlik de vardır. Nerede çirkinlik varsa, güzellik de vardır. Onlar ek bir bütünün parçalarıdır. Ve bilgelik nerede varsa, aptallık da vardır. Aynı zamanda aptal olmayan bir bilge bulamazsın.

Dil bir seçimdir. Bu yüzden her kültür kendi seçim düzenini yaratır. Yaşam birdir. Bizim madde dediğimiz yalnızca tinsel olanın ifadesidir. Ve tinsel dediğimiz maddesel olanın bir ifadesidir. Yaşam birdir. İçsel ve dışsal iki karşıt şey değildir. Yalnızca bir varoluşun iki kutbudur. Sahip olduğunu unutabilirsin. Ama özlediğini daha çok hissedersin.

Aşk yokken büyük arabaların, evlerin, büyük teknolojilerin ne faydası var? İç huzuru yokken bütün bu servetin ne anlamı var? Yaşam yokken bütün bu yüksek yaşam standartlarının ne faydası var?

Ne zaman tinsel birini görsen, fakir mi değil mi görmeye çalışırsın. O fakir olmalıdır. Bir kulübede yaşıyor olmalıdır. Açlıktan ölmek üzere olmalıdır. Neden? Neden fakir olmak, aç kalmak zorunda? Çünkü dışsala karşı içsel seçilmiştir. Bu mirasın bir kısmı olmuştur. Lüks içinde yaşayan birini görsek, tinsel olduğuna inanmazsın. Nasıl tinsel olabilir?

Lükste yanlış olan nedir? Ve tinsellik nasıl lükse karşı olabilir? Gerçekte tinsellik mutlak lüktür. Gerçekte ancak tinsel biri lüks içinde olabilir. O nasıl gevşeyeceğini bilir. Nasıl zevk alacağını bilir. Her gittiği yere mutluluk götürmeyi bilir. Ben hayatı kendi bütünlüğü içinde kabul ederim. Dışsal olan ve içsel olan, ikisi de oradadır. Ve ikisi de bana aittir ve dengeli olmalıdırlar.

Ben insanlarla ilgilenirim. Kültürlerle, toplumlarla, uygarlıklarla değil. Eğer insan bütün ve dengeli olursa bir gün insanlığın dengeli bir toplum yaratması mümkündür ve ancak o zaman insan huzur içinde olacaktır.

55. BÖLÜM

YALNIZCA GERÇEK OLMAYAN ÇÖZÜLÜR

Kendi imgeni yaratırsın. O imgeyi hissedersin. O imgeyi korursun. Ve bütün dünyanın o imge için var olduğunu düşünürsün. Bu sayıklamadır. Deliliktir, gerçeklik değildir. Sen yalnızca bir dalgasın. Dalga gelir ve geçer. Okyanus onun için endişelenmez. Ama sen kendini çok önemli sayarsın. Egoyu çözmek isteyenler, ilk önce bu gerçeği anlamalıdır. Ve egoist yapını bir kenara kaldırmadığın sürece gerçekliği göremezsin. Çünkü her ne görüyorsan, her ne algılıyorsan, ego onu çarpıtır. Egonun çevresinde senin gerçeklik sandığın sahte bir dünya yaratırsın. Sonra kendi dünyanda yaşarsın. Gerçek dünyayla temasın yoktur.

Tanrı gizli değildir. Sen, gerçekdışılıkta gizleniyorsun. Tanrı en yakın varlıktır ama sen kendi gerçekdışı dünyanı oluşturan kapsüle saklanıyorsun ve onu korumaya davet ediyorsun. Onun merkezi egodur.

Derin uykudayken kozmik bütüne geri düşersin, orada ego yoktur. Sabah canlanmış, taze, genç hissedersin. Derin bir kaynaktan içine enerji doğmuştur. Bir kez daha canlı olursun. Ama gece düşler görmüşsen, sabah yorgun hissedersin. Çünkü ego düşlerde sürer. Sabah yorgun hissedersin.

Derin uykudayken ego yoktur, derin aşktayken ego yoktur. Gevşediğinde, sessizleştiğinde bir şeye kendini unutacak kadar daldığında, ego yoktur. Müzik dinlerken var olduğunu unuttun. Ego yoktur. Ve gerçekte üzerine çöken huzur müzikten gelmez. Sen egoyu unuttuğun için gelir. Müzik yalnızca bir araçtır. Herhangi bir an eğer sen yoksan, Tanrı oradadır. Senin yokluğun ilâhi olanın varlığıdır. Senin varlığın ilâhi olanın yokluğudur. Bu yüzden aslında sorun, Tanrı'ya nasıl ulaşacağın değildir. Sorun Tanrı'ya nasıl erişileceği değildir. Sorun nasıl yok olunacağıdır. Tanrı'ya erişmeyi düşünen yalnızca ego olabilir. Ego asla tatmin olmaz. Egonun açlığı sahtedir, doyurulamaz. Ne yaparsan yap, boşuna olur. Açlık sahte olduğunda hiçbir yiyecek onu doyuramaz. Açlık gerçekse doyurulabilir. Ego, ilâhi olanla buluşamaz ve ego ona ulaşmak için her çabayı göstermektedir.

Tanrı'ya sahip mi çıkacaksın? Upanişadlar Tanrı'ya ulaştığını söyleyen kişinin erişmediğini, çünkü *"Ben Tanrı'ya ulaştım"* ifadesinin egoya ait olduğunu söylerler. Ben bildim iddiası, egodan gelmektedir. Ve ego bilemez. Tek engel egodur.

Birini sevdiğinde kafadan mı geliyor, yürekte mi geliyor, hissetmeye çalış. Ne zaman derinlemesine hissetsen, başarısız olursun. Tüm benliğin yürek olur. Hissederken, benliğin merkezi yürektir. Düşünürken, benliğin merkezi baştır. Ama düşünce hayatta kalmak konusunda çok faydalı olmuştur. Bu yüzden biz aşka dair her şeyi bıraktık. Güzellik yalnızca gülde değil, güzellik yüreğin gülle buluşmasındadır. Yürek gülle buluştuğunda güzellik çiçeklenir. Yüreğin herhangi bir şeyle derin temasa geçmesi büyümlü bir olaydır. Sen herhangi biriyle derin temasa geçersen o kişi güzel olur. Temas ne kadar derinse, o kadar fazla güzellik ortaya çıkar. Ama güzellik yüreğe olan bir olgudur, zihne değil. O bir hesap değildir ve yargı kriterleri yoktur, o bir duygudur.

Örneğin, elini elime alsam ve sana gözlerini kapat ve neler olduğunu hisset desem, hemen şöyle dersin: “Elin elimde.” Ama bu bir duygu değil, bu bir düşünce. O zaman ben sana “Hisset, düşünme”, derim. Sonra sen, “Sevgini ifade diyorsun”, dersin. Bu da düşüncedir. Ben yine ısrar etsem, “Yalnızca hisset, kafanı kullanma.” Şu anda ne hissediyorsun? Ancak o zaman hissedebilir, “Sıcaklık” dersin, çünkü sevgi bir sonuçtur. Asıl duygu elimden eline ya da elinden elime belirli bir sıcaklık aktığıdır. Yaşam enerjilerimiz buluşmakta, buluşma noktası ısınmaktadır. Bu duygu gerçektir. Ama biz başı kullanır dururuz. Bu bir alışkanlık olmuştur. Bunun için eğitilmişizdir. Bu yüzden yüreğini yeniden açman gerekir.

Düşüncelerin için savaşılabirsin, hatta düşüncelerin için şehit olabilirsin. Ya da düşüncelerin için bir katil, cani olabilirsin ve düşünceler sana ait değildir. Bilinç senindir. Hiçbir düşüncenin sana ait olmadığını görebilirsen ve göreceksin, çünkü sen gören, düşünceler görülen olacaktır. Sessizce düşüncelere baktığında düşünceler nesnelere, sen ise bakan olacaksın. Sen gören, tanık olacaksın. Ve düşünceler önünde akıyor olacak. Ve eğer derinlemesine bakacak olursan, derinlemesine hissedersen, hiçbir kök olmadığını görürsün. Düşünceler, gökyüzünde bulutlar gibi süzülmemektedir. İçinde kökleri yoktur. Gelir, giderler.

Bulutlar değişip duruyor ama senin tutunman asla değişmiyor. Sorun bu.

Düşünce her şeyin köküdür. “Benim” duygusunu kökünden kesebilirsen bir daha ortaya çıkmaz. Bir daha hiçbir yerde görünmez. Ama onu oradan kesemezsin. Herhangi bir yerden kesip durabilirsin ve her şey faydasız olur. Tekrar tekrar ortaya çıkar. Tibet yöntemi daha derindir. Onlar “Sessiz ol ve içeride nerede olduğunu ara”, derler. İçsel uzamda derine git. Her noktaya git ve “ben neredeyim” diye sorun. Hiçbir yerde bulamayacaksın. Ve ne kadar çok ararsan o kadar çok yok olacaksın. Ve ben kimim ya da ben neredeyim diye sorarken bir an gelecek, bir noktaya geleceksin ve sen var olacaksın ama “ben” olmayacak. Başına basit bir varoluş gelmiş olacak ama bu ancak düşünceler sana ait değilken olur. O daha derin bir âlemdir. Benlik. Ben derken, neyi kastediyorsun? Ben dediğin zaman ne demek istiyorsun? Bir Buda ben dediğinde, kastettiği asla ben değildir, çünkü öyle biri yoktur. Hatırla, bu korku çok iyidir, çok umut verici bir işarettir. Artık derine gittiğini gösterir ve ölüm en derin noktadır. Ölüme gidebilirsen ölümsüz olursun.

Bilinç, zekâ, bunlar iç organlardır. Onlar aracılığıyla kendi benliğimin, kendi varoluşumun farkındayım. İşte bu yüzden gözlerini kapattığında bedenini tamamen unutabilirsen... Ama var olduğuna dair duygu kalır. Beden yalnızca başkalarına dokunmak, başkalarını hissetmek içindir. Onun aracılığıyla kendine hiç dokunmamışsındır. O artık kendini, kendi iç organları aracılığıyla tanımaktadır. Artık kendisi hakkındaki bilgisini başkalarının söylediklerine dayandırmaktadır, yansıtılmış bir şey değildir. Artık onun kendini bilmek için aynaya ihtiyacı yoktur. O, içsel aynasını bulmuştur. Ve içsel ayna aracılığıyla bilmektedir.

Bu “ben”in dışsal ben ile bir ilgisi yoktur. Düşünceler kökünden söküldüğü zaman, dışsal ben kaybolduğu zaman, iç organlar bilindiği zaman bu ben ortaya çıkar. O zaman ilk defa gerçek benliğin ortaya çıkar, o gerek benliğe “ben” denir. Ego duygusu artık yoktur. Bilinç, zekâ ya da her ne isim verirsen. Farkındalık, uyanıklık... O zaman bu içsel organ ışığında ben ortaya çıkar. Bu ben sana ait değildir. Bu ben senin en iç merkezidir. Senin bilmediğin merkezdir. Bu ben, ego değildir. Bu ben, kozmiktir. Bu ben, dalga değildir. Bu ben, okyanustur.

Bir arzu doğar. Arzuyla birlikte ben varım duygusu doğar. Bir düşünce doğar. Düşünceyle birlikte ben varım duygusu doğar.

İçeride fark et. Şimdi bir düşünce doğuyor, şimdi bir düşünce doğdu, şimdi bir düşünce kayboldu. Şimdi düşüncenin doğuyor olduğunu, şimdi düşüncenin doğduğunu, şimdi düşüncenin kaybolduğunu hatırla ve onunla özdeşleşme. Bilinçte dalga olmadığında ben olmaz. Zihinde bir düşünceyi fark et. O zaman bir boşluk olduğunu hissedersin. Ne kadar küçük olursa olsun bir boşluk olur. Sonra bir başka düşünce gelir, sonra yine bir boşluk olur. O boşluklarda ben yoktur. Ve o boşluklar senin gerçek benliğindir.

Vurguyu değiştirin, Gestalt'ı değiştirin.

56. BÖLÜM BOŞLUĞU KEŞFETMEK

İlk önce ego kaybolur ve sonra egonun yokluğu da kaybolur. Ancak o zaman gerçekten boş olursun. Ve gerçekten boş olmak, gerçekten dolu olmaktır. Mesele erişme meselesi değil. Mesele, keşfetme meselesidir. Hazine orada, yalnızca örtülü... Sen örtüsünü açacaksın. Senin ilâhiliğin şimdidir. Burada ve şu andadır. Şu anda sen osun. Bir kez boşluğun ne olduğunu bilince, onu çok seveceksin. O esrikliktir. Zihin için, insan için, bilinç için mümkün olan en güzel deneyimdir. Buda ona bir isim vermiştir: *Shunyata*. Bu, hiçlik ya da boşluk demektir. O senin doğandır, o senin benliğindir. Ve her şey o hiçlikten gelir. Ve her şey ona geri döner. Tanrı hakkında düşündüğün herhangi bir şey Tanrı olmayacaktır. Yalnızca bir düşünce olacaktır. Bir kez içsel hazineyi tanıyınca, bir kez en derin özünle temasa geçince, o zaman eylem içinde hareket edebilirsin. O zaman ne dersen yapabilirsin. O zaman sıradan, dünyevî bir yaşam yaşayabilirsin. Ama boşluk seninle kalır. Her ne yapıyorsan bu yalnızca çemberde olur. İçinde sen yine boş kalırsın. Ve eğer içinde boş kalabilirsen yaptıkların yalnızca çeperde kalırsa, ne yaparsan yap iradî olur. Boş olduğunu söylüyorsan boş değilsin. Bu boş sözcüğü anlamlı olmuş ve sen onunla dolmuşundur. Tinsel dönüşüm, egonun dönüşümü değildir. Onun çözülerek kaybolmasıdır. Egoyu rafine etmenin yolları vardır. Ama o yollar tinselliğe dair değildir. O yöntemlerde ahlâk vardır. Ahlâk ile din arasındaki fark budur. Ahlâk, egoyu rafine etmenin yöntemlerinde bulunur. Ahlâk, saygınlıkta vardır.

Din egonun dönüşümü değildir, o bir alışkanlıktır. Tinsellikte değer, “gerçektir”, “doğru” değil. Egonun ötesine geçersin ve bu öteye geçiş aslında bir uyanıştır. Egonun var olup olmadığını görmek için derin bir uyanıklıktır.

Egoyu anlamak için mücadele etmeye bile başlayabilirsin. Tüm çaba saçma olur. Onu atamazsın, çünkü ancak bir gerçeklik atılabilir. Onunla savaşamazsın. Bir gölgeyle nasıl savaşabilirsin? Eğer savaşmaya kalkarsan, hatırla. Alt edilirsin. Gölge çok güçlü olduğundan değil. Gölge olmadığından onu alt edemezsin. Kendi aptallığın seni alt eder.

Düşlerde, zihin uykuyu korumak için durmaksızın sana bir şeyler vermektedir. Ve sen uyanırken de aynı olmaktadır.

Ego gerçekdışıdır. Düşünce süreci gerçekdışı değildir. Düşünce süreci bir gerçekliktir. Anılar gerçektir, beyin hücreleri gerçektir, bedenin gerçektir. Ruhun gerçektir, ama ruhun bedenle özdeşleştiği zaman ego oluşur. Bu gerçekdışıdır.

Uyandığında, aydınlandığında hafızan kaybolmaz, hafızan orada kalır. Gerçekten de kristal kadar berrak olur. O zaman daha doğru işler. İlk defa düşünmeyi başarabilirsin. Bundan önce yalnızca bir şeyler ödünç alıyordun. Sonra gerçekten düşünmeyi başarırısın. Ama o zaman sen efendi olursun, düşünce süreci değil. Buda şöyle demiştir: *“Ben yürüyorum. Ama içimde kimse yürümüyor. Ben konuşuyorum ama içimde kimse konuşmuyor. Ben yiyorum ama içimde kimse yemiyor.”*

Aklın karışmışsa, kuşku içindeyken bu egoyu yüceltmedir. Çünkü gerçek arayış oradayken kuşku olmaz. İman olur. Tamamen sağlıklıyken bunu bilirsin, asla saklı değildir. Farkında olursun, çünkü sağlık olgusu bir iyilik hissidir. Sen sağlığını hissedemiyorsan kim hissedecek?

Egoyu yüceltmek senin aslında kendini dönüştürmekle ilgilenmediğin anlamına gelir. Sen sadece iddia etmekle ilgilenirsin. Gerçek bir ustanın müridi olmak zordur. Müritler hep ustalarına karşı çıkmak ister, çünkü onlar hep kendi egolarını yüceltmeye dalmışlardır. Ego seni içeriden, derinlerden, bilinçaltından yönlendirir. Ama sen uyanıksan ego seni aldatamaz. Sen uyanıksan onun dilini öğrenirsin. Onun nasıl bir his verdiğini öğrenirsin, çünkü o daima deneyim peşindedir. Anahtar sözcük budur.

Ego yeni deneyimler hırslıdır ve her yeni deneyim eskiyecektir. Tinsellik aslında yeni deneyim arayışı değildir. Tinsellik insanın benliğini aramasıdır. Mutluluk, esrliklik arayışı bile değil. Çünkü deneyim dışsal bir şeydir. Ne kadar içsel olsa da dışsaldır. Tinsellik içinde gerçek benliğin arınmasıdır. Ve o bilişle her tür deneyim hırslı kaybolur. Asıl içsel gerçekliğin bilinmesiyle her tür arayış sona erer. Tüm deneyimler yalnızca zihnin hileleridir. Tüm deneyimler yalnızca kaçıştır. Meditasyon bir deneyim değildir, bir fark edıştır.

Deneyim senin dışında bir şeydir. Tecrübe eden senin benliğindir. Eğer deneyimi savunuyorsan, tinselliğin sahtedir. Eğer tecrübe edeni bilmek istiyorsan o zaman gerçektir. Ama o zaman *Kundalini* ile ilgilenmezsin, çakralarla ilgilenmezsin, bütün bu şeylerle ilgilenmezsin. Onlar olurlar ama sen ilgilenmezsin. İlgi duymazsın ve bu yan yollara girmezsin. Sen mutlak yalınlığın içinde, sen, dışında hiç bir şeyin kalmadığı içsel merkeze doğru ilerlemeye devam edersin. Yalnızca bilinç kalır. İçeriksiz bilinç... İçerik deneyimdir. Her ne tecrübe ediyorsan bu, içeriktir.

57. BÖLÜM ÖZGÜRLÜK ARAYIŞI

Meditasyon söz konusu olduğunda ne yapacağını bilmiyorsan hiçbir şey yapma. Çünkü zihin çok girift, karmaşık ve narindir. Ne yapacağını bilmiyorsan hiçbir şey yapmamak daha iyidir. Çünkü bilmeden ne yaparsan yap, çözdüğünde daha fazla kargaşa yaratır.

Kendi başına hiçbir şey yapma.

Herhangi bir şey yapmazsan ve yalnızca yaşamaya devam edersen milyonlarca yıl sonra meditasyon otomatik olarak sana gelir. Milyonlarca ömür sonra evrimleşirsin. Zamanın doğal akışı içinde, Buda'nın devrimle geldiği noktaya gelirsin.

Din devrimseldir. Uzun bir süreci kısaltacak bir teknik verilir sana ve sen bununla bir sıçrama yaparsın. Doğru anlamadığın sürece yapma. Kendi başına bir şeyleri karıştırma, değiştirme.

Beden bağlılığını bir kenara bak. Ben'in her yerde olduğunu fark et. Her yerde olan, coşku doludur. İyi hatırla. Ve kendini bedenden başka bir şey olarak bilmediğini iyi fark et. Bu ilk, temel fark edıştır. Senin zihnin işittikleriyle puslanmış, zihnin başkalarının bilgileriyle koşullanmış. Senin için kendi deneyimin olmadığı sürece sahtedir. Ben ne zaman bir şeyin sahte olduğunu söylesem, onun senin deneyimin olmadığını kastediyorum. Başka biri için doğru olabilir. Her doğru, doğru olmadan önce bireyselleşmelidir.

Kendini yalnızca beden olarak bildiğin gerçeğiyle yüzleş. Bu içinde büyük bir gerilim yaratacaktır. Beden olmadığına inanıp duruyorsun ve beden olarak yaşamaya devam ediyorsun. Bu yüzden bölünmüşsün ve tüm benliğin gerçekdışı, sahte olmuş. Beden olduğun gerçeğini fark edince kelimenin tam anlamıyla terlemeye başlayacaksın. Beden olduğun gerçeğini fark edince çok huzursuz, çok tuhaf hissedeceksin ama bu duygunun yaşanması gerekmektedir, ancak o zaman bedene bağlı olmanın ne demek olduğunu anlayabilirsin. Bedene bağlılık, bedenle derin bir özdeşleşmedir. Ama ilk önce özdeşleşmenin ne olduğunu fark etmen gerekir. Beden olduğunu fark ettiğin an ilk defa bağlılığı fark edersin. İlk defa bilincinde, doğmuş olan bu bedenin, ölecek olan bu bedenin sen olduğun gerçeğini kavrsın. İlk defa bu kemiklerin sen olduğun gerçeğini kavrsın. Sensin bu! İlk defa bu cinselliğin, bu öfkenin sen olduğunu fark edersin. Böylece ilk defa tüm sahte imgeler geride kalır. Sen gerçek olursun. Bir şeyi ancak hastalık olduğu, ağır bir yük olduğu, cehennem olduğu ortaya çıkarsa bir kenara koyabilirsin. Ancak o zaman onu bir kenara bırakabilirsin. Bağlılığın ne olduğunu bilersen basitçe kurtulursun ondan, nasıl diye sormazsın. Evinde yangın çıksa kimseye sormazsın. Bir ustaya gidip oradan nasıl çıkacağını sormazsın. Evin yanıyor olsa çıkıp gidersin. İlk önce sahte benlik bilgisini atmalı. Böylece beden bağlılığının bütünlüğü içinde ortaya çıkmasını sağlamalısın. Bu çok zor olacaktır. Onunla yüzleşmek derin bir endişe ve ıstırap yaratacaktır. Ama bir kez yüzleşince, onu bir kenara bırakabilirsin. Bağlılığı bir kenara fırlattığın anda her yerde olduğunu fark edeceksin. Seni kısıtlayan beden değil, senin ona olan bağlılığın. Seninle gerçeklik arasında engel oluşturan beden değil, senin ona olan bağlılığın. Bir kez bağlılığın ne olduğunu öğrenince artık orada olmaz. Senin için beden olmaz. Tersine, tüm varoluş bedenin olur. Bedenin sana gelmiş, sana ulaşmış varoluştan bir şey değildir. O sana en yakın varoluştur, o kadar. Bedende sen bir yerdesin, beden yokken sen her yerdesin. Bir kez gözlerin bedene odaklanmaktan vazgeçince her yerde olursun. Bilinç uzamsal bir kavram değildir, o yüzden gözlerini kapatırsan ve bedende nerede olduğunu bulmaya çalışırsan, bulamazsın. Varsın. Ama senin için bir nerede yok. Yalnızca varsın.

İnsan öldüğü zaman nereye gider? Soru saçmadır. Aptalcadır. Bizim bedenlenmiş bilincimizle ilgilidir. Çünkü bir yerlerde olduğumuzu düşünürüz. O zaman öldüğümüzde nereye gideriz? Hiçbir yere. Bedende olmadığın zaman hiçbir yerde değilsin ya da her yerdesin. Bu hangi

sözcüğün sana daha cazip geldiğine bağlıdır. Buda'ya sorarsan o, "Hiçbir yerde," der. İşte bu yüzden Nirvana sözcüğünü seçmiştir. Nirvana, hiçbir yerdesin demektir. Şiva, olumlu terimi seçer. O, "Her yerde," der. Ama iki terim de aynı anlama gelir. Her yerdeysen belirli bir yerde olamazsın.

Her nereye bağlanırsan bu yeni bir hapis olur. Ve yaşamda her yaptığımız budur; gittikçe daha fazla bağlantı ve içinde yaşamak için daha fazla zindan yaratırız. Sonra o zindanları süsler, yuvaya benzetiriz. Ve sonra onların zindan olduğunu tamamen unutturuz.

Brahma, sonsuz olan demektir. *Mokşa* arayışı, özgürlük arayışı demektir. Kısıtlı bedende özgür olmazsın. Bir yerdeyken köle olursun. Hiçbir yerde ve her yerde özgür olursun. İnsan zihnine bak. Yönü ne olursa olsun, daima özgürlüğe doğrudur, özgürlüğü aramaktadır. Bu siyasi özgürlük olabilir, ekonomik, dini özgürlük olabilir. Tüm insanlık tarihi bir özgürlük savaşıdır. Coşku ya da mutluluk ancak sen tamamen özgür olduğunda mümkündür.

Birine âşık olursun. Belli bir coşku, belli bir mutluluk başına gelir. Nereden olur bu? Gerçekte ne zaman birine âşık olsan beden bağlılığını bir kenara atmalısındır. Derin bir anlamda artık diğerinin bedeni senin bedenine olmuştur. Artık kendi bedenine sınırlı değilsin. Gerçekten âşık olanlar eninde sonunda duaya başlarlar. Dua daha büyük bir aşk demektir. Dua tüm varoluşa âşık olmak demektir. Derin aşkta bedensiz olursun.

Aşkta üzerine bir coşku gelir. Bu, zevk değildir. Hatırla, coşku; zevk değildir.

Müzik dinlemektedir ve aniden yerçekimi kaybolur. Müziğe öylesine dalarsın ki bedeni unutursun. Müzikle dolarsın. Ve müzikle bir olursun. Artık onun dinleyicisi değilsin, dinleyen ve dinlenen bir olmuştur. Yalnızca müzik kalır. Beden ne zaman unutulsa, bilmeden bilinçsiz olarak bir kenara fırlatılır ve coşku başına gelir. Bu bir dikkat meselesidir. Bağlılık bir dikkat meselesidir. Bedene dikkat edersen bağlı olursun.

Dikkatin neredeyse sen oradasın. Dikkatin bulutlardaysa sen oradasın. Dikkatin çiçekteyse sen oradasın. Dikkatin paradaysa sen oradasın. Dikkatin benliğindir. Eğer dikkatin hiçbir yerde değilse, sen her yerdesin. Yani, tüm meditasyon süreci dikkatin hiçbir yerde olmadığı, onun bir hedefinin olmadığı bilinç durumu içinde olmaktır. Dikkatin hedefi olmadığında senin için beden olmaz. Özgürlük coşkudur. İşte bu yüzden özgürlük bu kadar özlenir.

Zihin daha derin bir bedendir. Beden maddeden oluşur. Zihin de maddeden oluşur. İncelikli, daha rafine... Beden dış katmandır. Zihin iç katmandır. Ve bedenden ayrılmak kolaydır. Zihinden ayrılmak daha zordur. Çünkü zihinde sen daha fazla kendinmiş gibi hissedersin.

Ölümde dış katman çözünür, ama iç katman taşınır. Bu, çok incelikli maddesel bir şeydir. Gerçekte yalnızca enerji titreşimleridir. Düşünce titreşimleridir. Onları taşırsın ve taşıdığın düşünce düzenine göre yeni bir bedene girersin. Düşünce düzenine göre, arzu düzenine göre, zihne göre, kendine yine yeni bir beden yaratırsın. Plan zihindedir ve dış katman yine biriktirilir. Ölüm bile seni ayıramaz, yalnızca meditasyon ayırabilir. İşte bu yüzden meditasyon daha büyük bir ölümdür. Ölümün kendisinden daha derindir. İşte bu yüzden bunca korku vardır. İnsanlar meditasyon hakkında konuşur dururlar, ama asla yapmazlar. Konuşurlar, bu

konuda yazarlar, vaaz verirler, ama asla yapmazlar. Meditasyon hakkında derin bir korku vardır ve korku ölüm korkusudur.

Geri dönersin ama dirilmişsindir. Yeni bir adam olmuşsundur. Eskisi kaybolmuştur. Onun izini bile bulamazsın. Nereye gittiğini bulamazsın. Eskisi zihinle özdeşleşmekti. Artık zihinle özdeşleşemezsin. Artık zihni kullanabilirsin, bedeni kullanabilirsin, ama artık onlar araç olmuştur.

Aşk bir sessizlik çiçeğidir. Yalnızca sessizlik içinde çiçeklenir. Çünkü birlik içinde çiçeklenir. Tanrı ile konuşuruz. Bu tamamen saçmadır. Tanrı varoluş, senin dilini anlamaz. Varoluş tek bir dil anlar, o da sessizliğin dilidir. Ve sessizlik ne Sanskritçedir, ne Arapçadır, ne İngilizcedir, ne de Hintçedir. Sessizlik, evrenseldir. Kimseye ait değildir.

58. BÖLÜM SENİN ELLERİNDE

Çaba, Tao'ya karşıdır. Her şeyi *Swabhav'a*, Tao'ya, doğaya bırakabilirsen o zaman tekniğe ihtiyaç yoktur, çünkü nihai teknik odur. Her şeyi Tao'ya bırakabilirsen en derin teslimiyet budur.

Çaba, zaman gerektirir. Teslimiyet zaman istemez. Teknik zaman gerektirir, teslimiyet zaman istemez. Teslimiyeti uygulayamazsın. Uygularsan bu, teslimiyet olmaz. O zaman kendine güveniyor olursun. O zaman tamamen çaresiz olmazsın. Teslimiyet zamanla ilgili değildir, zamanın ötesindedir. Teslim olursan şu an zamanın dışına çıkarsın ve olabilecek her şey olur. Arayışa girdiğinde teknik ararsın. Her arayış, bir teknik arayışdır. Teknik Tao'ya karşıdır, çünkü sen Tao'ya karşıdır. Koşullanmalarından kurtulman gerek. Tao içinde olsan tekniğe gerek kalmaz. Sağlıklıysan ilâca gerek yoktur.

Teknik sana ilâhîlik vermek için değildir. Sana doğanı vermek için değildir. O, doğanın çevresine topladığın her şeyi yok edecektir. Seni koşullanmalarından kurtaracaktır. İnsan, Tao içinde yaşarsa o zaman Yoga, Tantra, din gerekli değildir. Dünya eksiksiz Tao içinde yaşadığı zaman dinler ortadan kaybolacaktır. Hiçbir öğretmene, hiçbir Buda'ya, hiçbir İsa'ya gerek olmayacaktır. Çünkü herkes bir Buda, bir İsa olacaktır.

Kararlı ol. Çünkü insanlığın ancak kararlılıkla doğabilir. Teknikler aracılığıyla öleceksin ve en derinlerdeki doğa evrimleşecek.

Zihin çok hilekârdır, sinsidir.

Dinsel ıstırap sen bir şeyleri mümkün olduğunu fark ettiğin an ortaya çıkar. Bir şeyler yaparsan tohum filizlenecek.

Geri dönmek için süreç yoktur. Kimse geri dönemez. Ya olduğun yerde kalıp acı çekersin, ya da ilerler ve acıyı aşarsın. Geri dönemezsin. Mutlak bilinçsizlik mutluluk vericidir. Mutlak bilinç de mutluluk vericidir. Ve sen ikisinin arasındasın. Sen bölünmüşsün, iki ayrı varlık

olmuşsun. Bir değilsin. Hayvanlar birdir, azizler birdir. İnsan bir değildir. Bir kısmı hayvan olarak kalmış, bir kısmı aziz olmuştur. Bir mücadele, çekişme vardır. Ve sen ne yaparsan yap, tek yürekle yapamazsın. Kendini uyuşturup durabilirsin, pek çok yöntem var. Sadece kimyasal yöntemler değil, dini yöntemler de var. Bir *japa*, bir mantra kullanabilirsin. Onu tekrarlayıp durursun ve sarhoş edici etkisi olur. Seni yine bilinçsiz kılacak pek çok şey yapabilirsin ama bu yine geçici olacaktır. Bir şeyi unutma; bütünlük mutluluktur.

Evrim yatay olarak çalışıyor; yöntemler, teknikler, dinler; onlar dikey olarak çalışıyor. Yatay olarak evrim durdu. Artık dikey evrim başlıyor. O dikey evrim beden değil, bilincin büyümesi olacak. Ve ondan sorumlu olan sensin.

Gerçekte meditasyon karma sürecine karışmak değildir. Daha çok ondan dışarı sıçramaktır. Kısırdöngüden, çarktan dışarı sıçramaktır. Beden, karmanın parçasıdır. O, mekanik bir sebep-sonuç çemberinin parçasıdır. Ama bilinç onun ötesine geçebilir, onu aşabilir.

Meydan okumalardan, risklerden, tehlikelerden, kendini değiştirmekten, dönüşmekten korkan biri hep Tanrı'nın varlığını inkâr edecektir. Onun zihni inkârdır. Inkâr, onun hakkında bir şey anlatır, Tanrı hakkında değil. Tanrı senin içinde bir olasılıktır. O dışarıdaki bir şey değildir, senin içinde bir olasılıktır. O olasılığa gidersen o gerçek olur. O noktaya kadar gitmezsen, o gerçektir.

Tamamen bilinçli olduğun noktaya eriştiğinde Tanrı vardır. Ama itiraz etme. Enerjini itiraz etmek için harcamak yerine enerjini kendini dönüştürmek için kullan.

Senin değiştiren her şey iyidir. Sana büyüme, genişleme veren, bilincini arttıran her şey iyidir. Seni durağan kılan, senin şimdiki durumunu koruyan hiçbir şey iyi değildir.

Doğal, edilgen farkındalık eksiksizdir. Hiçbir şey onu rahatsız edemez. O yoğunlaşma değil, meditasyondur. Yoğunlaşma her zaman hareketlidir, çünkü sen enerjini bir noktaya dayatıyorsun. Enerji kendi haline bırakıldığında her yöne akar, her yoğunlaşma yorucudur.

Yalnızca farkında olursun -edilgen bir biçimde farkında, yoğunlaşmadan, kendini odaklamadan, yalnızca orada olarak-, hiçbir şey seni koşullamaz. O zaman, *sanskar* biriktirmezsin. Etkiler biriktirmezsin. Bakir, saf, lekesiz kalırsın. Hiçbir şey sana dokunmaz. İnsan edilgen bir şekilde farkında kalabilse, dünyadan geçebilir. Ama dünya asla onun içinden geçemez.

Edilgen uyanıklık ile, tanıklık ile, dünyadan geçebilirsin. Sen dünyada olursun, ama dünya senin içinde olmaz.

59. BÖLÜM

TEPELERDEN İZLEMEK

Geçmiş geçmiştir, artık yoktur. Onun gölgesi kalmıştır yalnızca ve gelecek hâlâ gelecektedir. Henüz gelmemiştir. Ve insan bu ikisinin arasındadır. Geçmişin gölgesiyle gelecek düşü

arasında... O, ikisi de değildir ve her ikisi birdendir. İnsan bu ikisinin arasında bir gerilim olarak vardır. Eskide kalan ve gelebilecek olan... Bu bir çelişki yaratır. Daima bir şey gerçekleştirme, bir şey olma mücadelesi yaratır. Bir anlamda insan yoktur. Bu yüzden insan ne yapıyor olursa olsun, ben ne dersem diyeyim, o asla tatmin olmaz. Çünkü onda taban tabana zıt varoluşlar birleşmiştir. Hayvan tatmin olsa, ilâhi olan tatmin olmaz. İlâhi olan tatmin olsa hayvan tatminsiz kalır.

Tantra der ki, *“İkiliğin içinde savaşıyor birliğe ulaşamazsın. Seçmek seni birliğe götürmez; ancak seçimsiz tanıklık götürür.”* Tüm dindar uygarlıklar bölünmüş uygarlıklardır. Onlar nevroz yaratır, çünkü içsel çelişki yaratırlar. Seni ikiye bölerler ve benliğini bir kısmı düşman olur. O zaman tüm enerjin, kendine karşı yürüttüğün savaşta harcanır. Tantra, kendinle savaşma, der. Yalnızca farkında ol. Kendine karşı saldırgan ve şiddet dolu olma, yalnızca tanık ol, izleyici ol. O tanıklık anında insan değildir, yalnızca varsın. Etiketsiz varsın. İsimsiz varsın. Kategorisiz varsın. Özellikle biri olmadan varsın.

Algılanamayan bir şeyi algılamaya çalışırsan, tüm algılar kaybolur. Kurtulmaya devam edersen, bir nesne olan hiçbir şey gelmeyecektir. Yalnızca imgesiz, simgesiz, düşsüz, resimsiz zihin ekranı olacak. O anda bir dönüşüm gerçekleşecek. Ekran oradayken, imgesizken, kendinin farkına varacaksın. Algılayanın farkına varacaksın, algılanacak hiçbir şey yokken dikkatin yönü değişecek. Tüm bilinç yansıyacak, görececek hiçbir şey olmadığında, ilk defa kendi benliğinin farkında olacaksın, kendini görmeye başlayacaksın.

Kendini bilmek terimini kullanıp duruyorsun ki bu tamamen saçmadır, çünkü sen kendini bilemezsin. Benlik her zaman bilendir. Bir bilinene, bir nesneye indirgenemez. Her ne biliyorsan, bu sen olamazsın. Orada bilen ve bilinen birdir. Kendini bir nesneye dönüştüremezsin. Tamamen farklı bir anlamda, kendini bilebilirsin. Bilinecek hiçbir şey olmadığında, tüm nesnelere kaybolduğunda, hepsinden kurtulduğunda, aniden kendinin farkına varırsın.

Meditasyonun tüm süreci budur işte. Sessizce oturursun ve enerjin hareket eder, kirlenmesine sebep olacak, dolanabileceği, etkilenebileceği, bir olabileceği nesne olmaz. Sonra onu kendine getirirsin. Nesne, düşünce, imge yoktur. Enerji hareket eder, hareket saftır ve sonra sana geri döner, bakir olarak. Senden çıktığı haliyle geri döner. Hiçbir şey taşımaz. Onunla taşınan bilgi yoktur. O saf enerjinin içine işlemesinde kendinin farkına varırsın. Bir insan milyonlarca, milyonlarca şey bilebilir. Tüm dünyaya aşına olabilir, ama eğer bilen farkında değilse cahildir. Bilgili olabilir, ama bilge değildir.

Baba, *“O zaman geri dön ve bilinerek ve her şeyin bilindiği o şeyi bilmeden, hakkında hiçbir şeyin bilinmediği şeyi bilmeden geri dönme. İlk önce kendini bil,”* demiş.

Upanişadlar'ın tüm teknikleri iki sözcükte yoğunlaştırılmıştır: *“Neti, neti...”* Bu değil, bu değil. Bir şey yapıyorsan, bu meditasyon değildir. Ben varım; bu duygunun derinliklerine git. Yalnızca oturarak. Ben varım sözcüklerini kullanma, tekrarlama. Bu bir mantra değil. *“Ben varım, ben varım”* diye tekrarlamayacaksın. Bunu tekrarlarsan uykuya dalarsın, kendi kendini hipnotize edersin. Tekdüzelik yaratan her şey sana derin uyku verir.

Zihin, başkalarıyla iletişim kurma amaçlı özel bir eylemdir. Seninle ilişki kuracaksam, zihnimi, dili, sözcükleri kullanmak zorunda kalırım. Bu sosyal bir olgudur. Her tür düşünce bir diyalogdur. Ayaklarını kendi benliğine bastığında toplum olmaz, kimse olmaz. Yalnız başına sen var olursun. Zihin kaybolur. Kimseyle ilişki halinde değildir. Hayalinde bile bu yüzden zihin kaybolur. Zihinsizce oradasındır ve meditasyon budur.

Zihninle birlikte ismin kaybolur, biçimin kaybolur. Zihinle birlikte iyi ya da kötü olman da kaybolur. Saflığın içinde sen kalırsın. Tüm masumluğun içinde sen kalırsın.

Artık sen kendi benliğinin farkındasın. Ve bu yüzden diğerinin benliğinin farkına varırsın. Herkes birinin içine işlemesini, derine gitmesini, yüreğini hissetmesini beklemektedir. Ama sen kendi yüreğini bilmediğin için, başka birinin yüreğini bilemezsin. Düşünce sana ancak minimum verebilir. Duygu sana maksimum verebilir. Zihin aracılığıyla varoluşun yolu yoktur, tek yol yürektir.

Senin de başlangıcın yok, senin de sonun yok. Başlangıç ve son zihin yüzündendir. Zihnin bir başlangıcı ve bir sonu vardır.

Korku varsa aşk mümkün değildir. Korku zehirdir.

Aşkımız korkunun parçasıdır. Yalnızca ondan kaçmak içindir. Gerçek aşkı korku olmadığına gerçekleşir.